

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Obec Janov**, se sídlem Janov 235, Janov, zastoupená Mgr. Ludvíkem Matouškem, advokátem se sídlem Kovářská 549/12, Praha 9, proti žalovanému: **Magistrát města Děčín**, se sídlem Mírové náměstí 1175/5, Děčín, zastoupený Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem se sídlem U Starého mostu 111/4, Děčín, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: SYNTAXIS NORD a. s., se sídlem Záhořanská 749, Šeberov, Praha 4, zastoupená JUDr. Danielou Maršálkovou, advokátkou se sídlem Vladislavova 1388/6, Praha 1, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017 - 261,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení **se přiznává** odkladný účinek vůči rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017 - 261.
- II. Osobě zúčastněné na řízení **se vrací** přeplatek na zaplaceném soudním poplatku v celkové výši 4 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám její zástupkyně JUDr. Daniely Maršálkové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) zrušil nadepsaným rozsudkem pro vadu řízení a nezákonnost kolaudační souhlas vydaný žalovaným dne 11. 5. 2017, pod č. j. MDC/45568/2017 (dále též „kolaudační souhlas“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Mimo jiné konstatoval, že žalovaný před vydáním kolaudačního souhlasu nezkoumal, zda v důsledku etapizace stavby a nedůsledného provedení předchozí etapy bude užívání kolaudované stavby bezpečné z hlediska dostupnosti pro složky integrovaného záchranného systému (dále též „IZS“). Při realizaci kolaudované stavby přitom došlo k zaslepení místní komunikace.

[2] Osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatelka“) a žalovaný podali proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Stěžovatelka současně navrhla, aby Nejvyšší správní soud

přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek. Tento návrh odůvodnila významnými finančními škodami, které jí vznikají zrušením kolaudačního souhlasu. Nemovitost (dále též „hotel“), pro kterou byl vydán kolaudační souhlas, pronajímá stěžovatelka společnosti GOLF JANOV s. r. o. za nájemné ve výši 200 000 Kč měsíčně. Po zrušení kolaudačního souhlasu tak stěžovatelce vzniká každý měsíc škoda v této výši. Hotel je přitom v kolaudované budově provozován již pět let. Jedná se o malý rodinný podnik o kapacitě 14 pokojů, který zaměstnává 5 (v sezóně až 8) osob a je provozován bez jakýchkoliv negativních účinků na okolí. S žalobkyní byla uzavřena smlouva na odvod odpadních vod, dopravní dostupnost budovy je zajištěna a dle odborného posouzení je dostatečná i z hlediska přístupu složek IZS.

[3] Žalovaný se s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ztotožnil. Uvedl, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58), ale že v kumulaci s důvody uváděnými stěžovatelkou zakládá hrozba existence dvou rozhodnutí v téže věci, která může v posuzovaném případě nastat, legitimitu požadavku na přiznání odkladného účinku. V důsledku odložení účinků zrušujícího rozsudku nehrozí jiným osobám v současné době žádná újma, a není ani dán rozpor s jiným důležitým veřejným zájmem.

[4] Žalobkyně ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku připustila, že zrušení kolaudačního souhlasu brání stěžovatelce užívat část stavby do doby, než dojde k odstranění vytýkaných nedostatků. Ten je však konečný a je stranám sporu znám, některé nedostatky již byly odstraněny. Stěžovatelce nic nebrání, aby odstranila i zbývající nedostatky a požádala o vydání nového kolaudačního souhlasu. Žalobkyně dále zpochybnila vlastnické právo stěžovatelky k pozemku, na němž se nachází hotel (pro absolutní neplatnost kupní smlouvy z roku 2007). Uvedla, že se sama považuje za vlastníka hotelu a se ztrátou z nájemného je srozuměna. Nadto se na nezákonnosti kolaudačního souhlasu podílela zanedbáním požadavků vyplývajících z právních předpisů sama stěžovatelka. I kdyby škoda vznikla, je nahraditelná. Žalobkyně dále poukázala na osobní provázanost stěžovatelky a nájemce, z čehož dovozuje, že nebyl osvědčen vznik újmy. Stěžovatelka ani nedoložila, že má zajištěny rezervace ubytování na nadcházející období a své majetkové poměry. Přiznáním odkladného účinku by žalobkyně utrpěla újmu spočívající v tom, že by musela strpět přetrvání závadného stavu na místní komunikaci. Jelikož tato neodpovídá projektové dokumentaci, parkují hosté „kde se dá“. Majitel hotelu dostatečně neinformuje hosty o tom, kde mají řádně parkovat. Místní obyvatelé čelí zvýšené dopravě, neutěšené situaci v kapacitě parkovacích míst i nedodržování místní úpravy provozu. Zaparkovaná vozidla parkují také v místě nerealizovaného obratiště, čímž znemožňují řádné otáčení vozidel a případný průjezd vozidel IZS. V tomto ohledu žalobkyně zpochybnila odborné vyjádření Ing. Arch. I. K., kterého považuje za podjatého, neboť jeho plnění objednala stěžovatelka. Za dané situace hrozí, že hotel i blízký dům pro seniory budou nedostupné pro složky IZS a že se zde tyto nebudou moci otáčet. Dalším negativním dopadem provozu hotelu je zatížení obecní čistírny odpadních vod. Žalobkyně spatřuje újmu rovněž v omezení jejího práva na samosprávu. Přiznání odkladného účinku podle žalobkyně sníží možnost „nápravy“ žalovaného, neboť ten i nadále nebude mít důvod chovat se více důsledně a vyváženě a nebude své kroky dostatečně vysvětlovat a odůvodňovat. Žalobkyně proto navrhla,

pokračování

aby Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[8] S ohledem na výše uvedené tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu *nepoměrně větší újmy* musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74). Nejvyšší správní soud přitom při zvažování přiznání odkladného účinku pomíjí, zda jsou námitky stěžovatelů týkající se dané věci (zákonnosti napadeného rozhodnutí) důvodné či nikoli, neboť přezkum důvodů je vyhrazen až meritornímu posouzení věci a není předmětem rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[9] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelka doložila a prokázala, že jí v důsledku výkonu rozsudku krajského soudu hrozí nepoměrně větší újma než jiným osobám. Stěžovatelka spatřuje hrozbu nepoměrně větší újmy ve ztrátě příjmů z nájemného způsobené faktickým znemožněním podnikání, neboť v důsledku absence kolaudačního souhlasu nebude možné hotel do pravomocného rozhodnutí kasačního soudu provozovat. Tím dojde k zásahu do jejího vlastnického práva a ke vzniku značné

finanční újmy. Tato újma v dokladované výši nepochybně v posuzovaném případě hrozí, neboť podle doložené nájemní smlouvy činí měsíční nájemné 200 000 Kč, přičemž nájemce není povinen platit nájemné, pokud by pro vady předmětu nájmu (nemovitosti) nemohl předmět nájmu užívat. Personální provázání nájemce a stěžovatelky na této skutečnosti nic nemění. Irelevantní je pak otázka, zda již hotel má zajištěny rezervace na následující období či nikoliv. Případná škoda totiž stěžovatelce nevzniká tím, že by nemohla realizovat již domluvené pobyty, ale tím, že jí nájemce nebude povinen platit nájemné. Otázka vlastnictví pozemku, na němž se hotel nachází, pak zcela přesahuje nejen rámec rozhodování o odkladném účinku, ale i správního soudnictví.

[10] Nejvyšší správní soud současně neshledal tvrzenou hrozbu újmy na straně žalobkyně. Pokud tato poukazovala na škodu v podobě nutnosti odvádět odpadní vody z hotelu do obecní kanalizace, nelze přehlédnout, že mezi stěžovatelkou a žalobkyní byla dne 1. 4. 2019 uzavřena smlouva o odvádění odpadních vod. V plnění této smlouvy, kterou žalobkyně jako vlastník kanalizace se stěžovatelkou uzavřela, nelze shledat újmu.

[11] Co se dále týče situace v otázce dopravní obslužnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že značná část argumentace předestřená žalobkyní směřuje do věci samé. Tyto skutečnosti však nejsou při posouzení důvodnosti návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti relevantní. Není rozhodné, zda případné nedostatky kolaudačního souhlasu byly způsobeny taktéž přičiněním samotné stěžovatelky. Stejně tak je irelevantní úvaha, že by žalobkyně musela strpět stav místní komunikace, který považuje za závadný. Tato skutečnost totiž představuje jádro celého sporu. Otázka závadnosti stavu místní komunikace je relevantní z hlediska posouzení důvodnosti žaloby (potažmo pak kasační stížnosti) a zákonnosti kolaudačního souhlasu. Žalobkyně zcela pomíjí účel odkladného účinku a význam přezkumu rozsudku krajského soudu. Závěry krajského soudu považuje prakticky za definitivní a svou újmu dovozuje z jejich porušování. Tak ovšem újmu hrozící z přiznání odkladného účinku chápat nelze. Ostatně bylo-li by tomu tak, bylo by přiznání odkladného účinku prakticky vždy vyloučeno. Uvedené platí také ve vztahu k újmě, která má spočívat v omezení práva žalobkyně na samosprávu a především ve vztahu k jakémusi „snížení možnosti nápravy žalovaného“. Také tyto tvrzené újmy představují naprosto standardní situaci v případě sporů ve správním soudnictví, kdy důsledkem přiznání odkladného účinku je prostě a jednoduše to, že strana, které jde přiznání odkladného účinku „k tíži“, nemůže vyžadovat, aby bylo jednáno v souladu se závěry napadeného rozsudku. Tato skutečnost sama o sobě újmu nepředstavuje. Nutno přitom dodat, že cílem přezkumu ve správním soudnictví je především případná náprava (zrušení chybných) rozhodnutí správních orgánů. Přestože judikatura určitým způsobem na správní orgány dozajista působí, výchovný účel předmětem správního soudnictví není.

[12] Co se týče újmy v podobě „živelného“ parkování na komunikaci vedoucí k hotelu a přilehlých komunikacích a parkovištích, tato argumentace žalobkyně je převážně založena na tom, že třetí osoby (hosté hotelu) nerespektují dopravní značení a svá vozidla parkují v místech, kde je parkování zakázáno. Taková situace nepředstavuje újmu, která by vznikla přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Auta zaparkovaná v rozporu s dopravními předpisy jsou samostatnou skutečností nezávislou na nynějším soudním řízení. Sice lze hypoteticky připustit, že závěry soudního řízení mohou vést v konečném důsledku k tomu, že dojde k úpravě parkovacích míst v dané lokalitě, nic to ovšem nemění

pokračování

na tom, že i v takém případě se mohou objevit auta zaparkovaná v rozporu s dopravními předpisy. Řešení této situace tedy nespočívá v nynějším soudním řízení, ale v důsledné kontrole a vymáhání dodržování právních předpisů v oblasti dopravy. Z hlediska posuzování důvodnosti návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tyto skutečnosti nejsou relevantní.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě připadá v úvahu veřejný zájem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a především na zajištění přístupu složek IZS k hotelu a domovu seniorů. Zajištění dostatečné plochy pro otáčení vozidel IZS nicméně představuje jednu z otázek, která tvoří předmět soudního řízení. Z dostupných podkladů přitom nevyplývá, že by byl zásah vozidel IZS v současné době znemožněn, či že by bylo znemožněno otáčení vozidel IZS. Naopak z nich plyne, že se Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje vyjádřil k požární bezpečnosti v souhlasném stanovisku ze dne 9. 5. 2017, č. j. HSUL-874-9/DC-2012, kladně. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by pak v konečném důsledku nemuselo nutně vést ke změně poměrů v místě. Důsledkem napadeného rozsudku krajského soudu totiž není nezbytně provedení stavebních úprav sporné komunikace, ale jen zrušení kolaudačního souhlasu. V daném případě tak přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozsudku krajského soudu po dobu jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stejný závěr lze dovodit i z vyjádření žalovaného, který k návrhu na přiznání odkladného účinku zaujal neutrální stanovisko.

[14] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[15] Podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 30. 9. 2017, je návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Stěžovatelka uhradila dne 18. 3. 2022 na účet Nejvyššího správního soudu částku 5 000 Kč. Nejvyšší správní soud tedy současně s rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodl rovněž o přeplatku, který stěžovatelce výrokem II. tohoto usnesení vrátil. Vzhledem k tomu, že částka uhrazená stěžovatelkou odpovídá výši soudního poplatku za podání kasační stížnosti dle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, není účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, povinen soudní poplatek za další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Právě taková situace v posuzované věci nastala, neboť původní rozsudek krajského soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017 - 100, byl ke kasační stížnosti stěžovatelky rozsudkem

Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 As 336/2020 - 84, zrušen, přičemž soudní poplatek za tuto kasační stížnost byl řádně uhrazen. V nynějším řízení proto Nejvyšší správní soud stěžovatelku k úhradě soudního poplatku za podání kasační stížnosti nevyzýval.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu